

да ны влѣкхъ за носа, кой завърне: лъжци и неприятели. Промысль, като ни е далъ дължность, далъ ни е и силы.

— А кога смы изгубили надѣждѣ въ твѣ силы?... запыта Петръ.

— Не смы изгубили надѣждѣ въ силы-ты, нѣ въ промисла. Кланымы ся на идолы-ты, а заборавили смы първы-ты ни дължности на земѣ-тѣ, дължности-ты камъ бащин-нѣ-тѣ ни. Че смы заборавили това, ядъ мя е, а не мя смѣщава. Азъ не жялѣж, защо-то знаѣж, че съ помощь-тѣ на св. Димитрія, ще ся повърне вѣра-та въ промисла, а заедно съ него щемъ мыслимъ и за своѣ-тѣ дължность и за своѣ-тѣ силѣ.

— Що? запыта Петръ брата си, учуденъ отъ неговы-ты послѣдни думы.

← Съ помощь-тѣ на св. Димитрія ще ся повърне надѣждѣ-тѣ и на промисла, а заедно съ неѣж щемъ ся мыслимъ за своѣ-тѣ дължность и за своѣ-тѣ силѣ, повтори Ясень и засмѣ ся.

Петръ погледнѣ брата си позѣрно и съ съжяленіе заради нѣгово-то твърдоглавство въ отеднажъ започето-то му, напстинѣ благородно, нѣ невѣзможно намѣреніе, па сниси рамена и трѣгнѣ донѣгдѣ мълчещицѣ. Да кажемъ пѣ-ясно, смѣнѣваше ся, да не ся е побъркалъ на брата му умъ-тѣ. И-скаше да му отведе мысль-тѣ на другъ прѣдмѣтѣ, да го поразвесели малко. Ясень ся усмихнѣ, като спомянѣ св. Димитрія, па ся смѣяше и още повече, нѣ тутакси ся намръщи и малко слѣдъ това рѣче въ себе си, нѣ съ гласъ:

— Она старецъ изъ балканскѣ-тѣ долини мя запозна съ святаго Димитрія. Благодарѣж му! То е добро запознаване.

— Петръ ся направи, ужъ че не чуе, па рѣче: